

# คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7200/2540

นาง สุมาลีหรือซุ่นหัวหรือซุ่ยหัว ปรีชญหรือแชฮ้อ หรือโจทก์ แช่ต้ง กับพวกโจทก์ นาง เมะเจ็ก แช่ฮ้อหรือแช ลือ  
จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.ที่ดิน มาตรา 46, ป.ที่ดิน มาตรา 94, ป.พ.พ. มาตรา 1608, ป.ที่ดิน มาตรา 86, ป.พ.พ.  
มาตรา 1375, ป.พ.พ. มาตรา 1755

## ย่อ / หลักกฎหมาย

ที่ดินพิพาทเป็นสินสมรสระหว่างเจ้ามรดกกับจำเลย ซึ่งตามกฎหมายเจ้ามรดกและจำเลยต่างมีส่วน  
เป็นเจ้าของร่วมกันคนละครึ่ง เมื่อเจ้ามรดกทำพินัยกรรมยกที่ดินพิพาทให้ จ.สามีของโจทก์ที่ 1  
เพียงหนึ่งในสี่ส่วนของเนื้อที่ทั้งหมดไม่เกินไปจากส่วนที่เจ้ามรดกเป็นเจ้าของ จึงอยู่ในอำนาจของ  
เจ้ามรดกที่จะทำพินัยกรรมได้ ข้อกำหนดแห่งพินัยกรรมในส่วนนี้จึงมีผลบังคับตามกฎหมาย ขณะ  
ทำพินัยกรรมไม่ปรากฏว่าเจ้ามรดกทราบว่ จ.สามีของโจทก์ที่ 1 ซึ่งเป็นคนต่างด้าว ไม่มีทางได้มา  
ซึ่งที่ดินในประเทศไทย เนื่องจากเจ้ามรดกซึ่งเป็นคนต่างด้าวเช่นเดียวกันเคยได้รับอนุญาตจาก  
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยให้ซื้อที่ดินในประเทศไทยมาก่อน จึงเข้าใจว่า จ. คงขออนุญาต  
รับมรดกในส่วนของที่ดินพิพาทได้เช่นเดียวกันทั้งตามประมวลกฎหมายที่ดิน มาตรา 46 ก็บัญญัติ  
ให้คนต่างด้าวมีสถิธิถือครองที่ดินในประเทศไทยได้ตามสนธิสัญญาต่าง ๆ และได้รับอนุญาตจาก  
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ซึ่งแม้ จ.จะไม่ได้รับอนุญาตจากรัฐมนตรีว่าการ  
กระทรวงมหาดไทยให้ถือครองที่ดินได้ จ. ก็ยังมีสิทธินำที่ดินพิพาทซึ่งรับมรดกมาจำหน่ายจ่ายโอน  
ได้ตามประมวลกฎหมายที่ดินมาตรา 94 ดังนี้พินัยกรรมของเจ้ามรดกจึงมิได้มีวัตถุประสงค์  
ต้องห้ามขัดแย้งโดยกฎหมาย ไม่เป็นโมฆะ แม้จำเลยจะเป็นทายาทโดยธรรมของเจ้ามรดก แต่เมื่อ  
เจ้ามรดกทำพินัยกรรมยกทรัพย์มรดกให้ผู้อื่นทั้งหมดโดยจำเลยไม่ได้รับมรดกเลย จำเลยจึงเป็นผู้  
ถูกตัดมิให้รับมรดกตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1608 วรรคท้ายไม่อยู่ในฐานะ  
เป็นทายาทของเจ้ามรดกที่ยกอายุความ 10 ปีตามมาตรา 1755 มาใช้ยื่นต่อ จ. ผู้รับพินัยกรรมและ  
โจทก์ทั้งสี่ซึ่งเป็นทายาทโดยธรรมของ จ. ได้

## คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องว่า โจทก์ที่ 1 เป็นภรรยาโดยชอบด้วยกฎหมายของนายจุนเองหรือฉิน  
อิน แซ่ลือ มีบุตรด้วยกัน 3 คน คือ โจทก์ที่ 2 ถึงที่ 4 นายจุนเองเป็นบุตรของนายยกย่อง แซ่ลือ นาย  
ยกย่องเป็นน้องร่วมบิดามารดาเดียวกันกับนายยกทิว แซ่ลือ จำเลยเป็นภรรยานายยกทิว เมื่อปี  
2509นายยกทิวถึงแก่กรรม ก่อนถึงแก่กรรมนายยกทิวได้ทำพินัยกรรมฝ่ายเมืองยกทรัพย์สินของ  
ตนให้บุตรและหลาย โดยตั้งให้นายดำรงค์ ปรีชญ เป็นผู้จัดการมรดกตามพินัยกรรม ซึ่งใน  
พินัยกรรมดังกล่าวข้อ 1(1) นายยกทิวระบุให้ยกที่ดินตามส.ค.1 เลขที่ 89/2498 ตำบลสุโงโลก  
อำเภอสุโงโลกจังหวัดนราธิวาส ให้แก่นายจุนเองจำนวนหนึ่งในสี่ส่วนของที่ดินทั้งหมด คำนวณ  
เนื้อที่ 56.25 ตารางวา หลังจากที่ดินายยกทิวถึงแก่กรรม นายดำรงค์ได้เข้าจัดการมรดกตาม  
พินัยกรรมและจัดส่งมอบที่ดินตามพินัยกรรมให้นายจุนเองเข้าครอบครองทำประโยชน์ได้ตามส่วน  
ต่อมานายจุนเองได้มอบหมายให้นายดำรงค์เป็นผู้เก็บผลประโยชน์ส่งแก่นายจุนเองและโจทก์ทั้งสี่  
ตลอดมา เมื่อปี 2514 นายจุนเองได้ถึงแก่กรรม นายดำรงค์ก็ยังคงดูแลเก็บผลประโยชน์ในที่ดิน

ดังกล่าวส่งโจทก์ทั้งสี่โดยไม่มีบุคคลอื่นใดเข้าไปเกี่ยวข้อง เมื่อปี 2532 นายดำรงศักดิ์แก่กรรม โจทก์ทั้งสี่ได้เข้าครอบครองทรัพย์สินมรดกในส่วนดังกล่าวเมื่อเดือนพฤษภาคม 2534 โจทก์ทั้งสี่มอบอำนาจให้นายวีระชัย ปรีธัญ บุตรชายนายดำรงศักดิ์ไปดำเนินการขออนุญาตออกโฉนดที่ดินดังกล่าว จำเลยได้ยื่นคำคัดค้านการออกโฉนดอ้างว่าที่ดินเป็นสินสมรสระหว่างจำเลยกับนายยกทิวช่วยกันซื้อเมื่อประมาณปี 2483 ขอให้ระงับการออกโฉนด เป็นเหตุให้เจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดนราธิวาสไม่สามารถออกโฉนดที่ดินให้แก่โจทก์ทั้งสี่ได้อันเป็นการรอนสิทธิและเจตนาแย้งการครอบครองที่ดินของโจทก์ทั้งสี่ในการที่นายดำรงศักดิ์ได้จัดการมรดกตามพินัยกรรมนั้นจำเลยทราบข้อความในพินัยกรรมดี แต่ไม่เคยคัดค้านหรือโต้แย้งข้อความในพินัยกรรมแต่อย่างใด และเป็นการกล่าวอ้างที่ล่วงเลยระยะเวลาที่เจ้ามรดกได้ถึงแก่กรรมมาเกินกว่า 1 ปี แล้ว จำเลยจึงไม่มีสิทธิคัดค้าน ขอให้ห้ามจำเลยและบริวารเข้าไปเกี่ยวข้องในที่ดินส่วนของโจทก์ทั้งสี่ตามฟ้อง ห้ามจำเลยไปคัดค้านการขออนุญาตออกโฉนดที่ดินดังกล่าว และให้จำเลยไปเพิกถอนคำร้องคัดค้านต่อเจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดนราธิวาส หากจำเลยไม่ไปเพิกถอนให้ถือเอาคำพิพากษาของศาลเป็นการแสดงเจตนาของจำเลย จำเลยให้การว่า จำเลยเป็นภรรยาโดยชอบด้วยกฎหมายของนายยกทิว แซ่ลือ เจ้ามรดก ทรัพย์สินที่ระบุไว้ในพินัยกรรมทุกอย่างเป็นสินสมรส การที่เจ้ามรดกที่พิพาทบางส่วนให้แก่นายจุนเองนั้นเป็นการทำพินัยกรรมยกทรัพย์สินสมรสเกินส่วนโดยจำเลยไม่ยอม เป็นการไม่ชอบด้วยกฎหมาย ข้อกำหนดในพินัยกรรมส่วนนี้ไม่มีผลบังคับ จำเลยเพิกถอนว่ามีข้อกำหนดพินัยกรรมยกที่พิพาทให้นายจุนเองเมื่อเจ้ามรดกถึงแก่กรรมแล้วจำเลยได้โต้แย้งคัดค้าน นายจุนเองจึงได้แจ้งให้จำเลยทราบว่าไม่ขอรับมรดกใด ๆ ตามพินัยกรรม และนายดำรงศักดิ์ ปรีธัญผู้จัดการมรดกก็ทราบดี ฟ้องโจทก์ที่ว่านายจุนเองมอบหมายให้นายดำรงศักดิ์เป็นผู้ดูแลเก็บผลประโยชน์ในที่พิพาทแทนไม่เป็นความจริงแต่ประการใด เมื่อเจ้ามรดกถึงแก่กรรมมีแต่จำเลยเพียงผู้เดียวเป็นผู้ดูแลครอบครองเก็บผลประโยชน์ในที่พิพาทตลอดมาเป็นเวลาเกินกว่า 40 ปี จำเลยย่อมมีสิทธิครอบครอง โจทก์ไม่ฟ้องภายใน 1 ปี นับแต่ถูกแย้งการครอบครองจึงไม่มีอำนาจฟ้อง เจ้ามรดกถึงแก่กรรมมาเกินกว่า 10 ปีแล้ว โจทก์ไม่ฟ้องขอแบ่งภายใน 10 ปีฟ้องโจทก์ขาดอายุความ นายจุนเองเป็นคนต่างด้าว ข้อกำหนดพินัยกรรมที่ยกที่พิพาทให้บุคคลต่างด้าวเป็นการขัดต่อกฎหมายและเป็นโมฆะระหว่างพิจารณา จำเลยถึงแก่กรรม นายจำรัส ปรีธัญ ทายาทของจำเลยยื่นคำร้องขอเข้าเป็นคู่ความแทนศาลชั้นต้นอนุญาตศาลชั้นต้นพิพากษาห้ามจำเลยและบริวารเข้าไปเกี่ยวข้องในที่พิพาทในส่วนของโจทก์ทั้งสี่ ห้ามจำเลยคัดค้านการขออนุญาตออกโฉนดที่พิพาท ให้จำเลยไปเพิกถอนคำร้องคัดค้านการขออนุญาตออกโฉนดที่พิพาทต่อเจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดนราธิวาส หากจำเลยไม่ไปให้ถือเอาคำพิพากษาของศาลเป็นการแสดงเจตนาของจำเลยจำเลยอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษายืนจำเลยฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "พิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงรับฟังได้ยุติในเบื้องต้นว่า จำเลยเป็นภรรยาชอบด้วยกฎหมายของนายยกทิว แซ่ลือ โดยต่างเป็นคนต่างด้าวเชื้อชาติจีนและสัญชาติจีน นายยกทิวถึงแก่กรรมเมื่อปี 2509 ก่อนถึงแก่กรรมได้ทำพินัยกรรมยกที่ดิน ส.ค.1 เลขที่ 89/2498 ตั้งอยู่หมู่ที่ 2 ตำบลสุโงโลก อำเภอสุนทรารมย์ จังหวัดนราธิวาส เนื้อที่ 2 งาน 25 ตารางวา เอกสารหมาย จ.11 ให้เด็กชายวิจารณ์หรือพิจารณา ปรีธัญ ซึ่งเป็นหลานสามส่วน และให้นายจุนเองหรือจุนเองหรือฉินอิน แซ่ลือบุตรของน้อยชายซึ่งเป็นสามีของโจทก์ที่ 1 หนึ่งส่วน คิดเป็นเนื้อที่ 56.25 ตารางวา และตั้งให้นายดำรงศักดิ์หรือจันทวี ปรีธัญหรือแซ่ลือ เป็นผู้จัดการมรดกตามพินัยกรรมแบบเอกสารฝ่ายเมืองเอกสารหมาย จ.1 นายจุนเองเป็นคนต่างด้าวเช่นเดียวกับนายยกทิวมีบุตรกับโจทก์ที่ 1 คือโจทก์ที่ 2 ถึงโจทก์ที่ 4 โจทก์ทั้งสี่เป็นบุคคลสัญชาติไทยนายจุนเอง

ถึงแก่กรรมเมื่อปี 2514 โดยยังมิได้ขอรับมรดกตามพินัยกรรมซึ่งจำเลยอ้างว่าที่ดินดังกล่าวเป็น สินสมรสระหว่างจำเลยกับนายยกทิวที่ทำมาหาได้ร่วมกัน จึงมีฐานะเป็นเจ้าของร่วมกันตลอดไป นายยกทิวมีสิทธิทำพินัยกรรมยกที่ดินให้ผู้ใดก็ได้ก็เฉพาะส่วนของนายยกทิวเท่านั้น ปัญหาที่ต้อง วินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยประการแรกมีว่าพินัยกรรมฉบับนี้มีผลบังคับหรือไม่ เห็นว่าแม้จะ ได้ความว่าที่พิพาทเป็นสินสมรสระหว่างนายยกทิวกับจำเลยก็ตาม ซึ่งตามกฎหมายนายยกทิวกับ จำเลยย่อมมีส่วนเป็นเจ้าของร่วมกันในที่ดินพิพาทคนละครึ่ง เมื่อปรากฏว่านายยกทิวทำพินัยกรรม ยกที่พิพาทให้นายจุนเองสามใจทกที่ 1 เพียงหนึ่งในสี่ส่วนของเนื้อที่ทั้งหมด หาได้เกินส่วนที่นายยก ทิวมีสิทธิเป็นเจ้าของไม่ จึงอยู่ในอำนาจของนายยกทิวที่จะทำพินัยกรรมยกให้ผู้ใดได้โดยไม่จำเป็นต้อง ได้รับความยินยอมจากจำเลยก่อน ข้อกำหนดในพินัยกรรมของนายยกทิวที่ยกที่พิพาทให้นายจุน เองสามใจทกที่ 1 หนึ่งในสี่ส่วนจึงมีผลบังคับตามกฎหมายเพราะมิได้ทำให้เสื่อมสิทธิของจำเลยใน ฐานะเจ้าของร่วมแต่อย่างใดฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้นปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลย ในข้อต่อมามีว่าข้อกำหนดในพินัยกรรมที่ยกที่พิพาทให้นายจุนเองซึ่งเป็นคนต่างด้าวนั้นขัดต่อ กฎหมายหรือไม่ เห็นว่า แม้จะได้ว่านายยกทิวทราบดีว่านายจุนเองสามใจทกที่ 1 เป็น คนต่างด้าวเช่นเดียวกับตนก็ตาม แต่ข้อเท็จจริงก็ไม่ปรากฏว่า ขณะทำพินัยกรรมของนายยกทิว ทราบว่านายจุนเองสามใจทกที่ 1 ไม่มีทางได้มาซึ่งที่ดินในประเทศไทยได้เลย และเนื่องจากนายยก ทิวเคยขออนุญาตรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยซื้อที่ดินได้มาก่อน จึงเข้าใจว่านายจุนเองก็คง ขออนุญาตรับมรดกที่ดินได้เช่นกัน เพราะหากทราบว่าขณะนั้นมีประกาศมหาดไทย ตามเอกสาร หมาย ล.5 ไม่อนุญาตให้คนต่างด้าวสัญชาติจีนขออนุญาตให้ได้มาซึ่งที่ดินในประเทศไทยแล้ว ก็ เชื่อว่านายยกทิวคงไม่ฝ่าฝืนทำพินัยกรรมในลักษณะเช่นนั้น นำเชื่อว่าขณะทำพินัยกรรมเอกสาร หมาย จ.1 นายยกทิวไม่ทราบว่ามีการประกาศกระทรวงมหาดไทยฉบับดังกล่าวใช้บังคับอยู่จึงไม่อาจ รับฟังได้ว่านายยกทิวมีเจตนาที่จะฝ่าฝืนข้อบังคับของราชการ ประกอบทั้งประมวลกฎหมายที่ดิน มาตรา 86 ก็ได้ห้ามเด็ดขาดมิให้คนต่างด้าวมิกรรมสิทธิ์ในที่ดิน โดยคนต่างด้าวยังอาจมีที่ดินได้ใน เมื่อมีสนธิสัญญาให้คนต่างด้าวมิที่ดินในประเทศไทยและในเมื่อได้รับอนุญาตจากรัฐมนตรีว่าการ กระทรวงมหาดไทยแล้วซึ่งแม้ว่านายจุนเองจะมิได้รับอนุญาตให้มิที่ดินได้ก็ตามนายจุนเองก็ยังมีสิทธิ ที่จะจำหน่ายที่ดินมรดกต่อไปได้ภายในระยะเวลาที่อธิบดีกรมที่ดินกำหนดตามที่ประมวลกฎหมาย ที่ดินมาตรา 94 บัญญัติไว้ พินัยกรรมของนายยกทิวตามเอกสารหมาย จ.1 จึงมิได้มีวัตถุประสงค์ ต้องห้ามขัดแย้งโดยกฎหมาย ไม่เป็นโมฆะประกาศกระทรวงมหาดไทยเอกสารหมาย ล.5 ไม่มีผล ลบล้างสิทธิของนายจุนเองตามประมวลกฎหมายที่ดิน มาตรา 86 และมาตรา 94 ด้วยเหตุผล ดังกล่าวข้างต้นข้อกำหนดในพินัยกรรมที่ยกที่พิพาทให้นายจุนเองซึ่งเป็นคนต่างด้าวจึงไม่ขัดต่อ กฎหมายและได้ความจากนายเพิ่ม กาวชู พยานโจทก์ซึ่งเป็นเจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดพัทลุงว่าบุตร นายจุนเองสามารถนำพินัยกรรมตามเอกสารหมาย จ.1 มาขอรับโอนที่ดินตามพินัยกรรมและ ออกโฉนดได้ ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้นปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยในข้อต่อมามีว่า โจทก์มิได้ฟ้องคดีเพื่อเอาคืนซึ่งการครอบครองภายในกำหนด 1 ปีนับแต่ถูกแย่งการครอบครอง หรือไม่ เห็นว่า เมื่อข้อกำหนดในพินัยกรรมของนายยกทิวที่ยกที่พิพาทให้นายจุนเองสามใจทกที่ 1 ไม่ขัดต่อกฎหมายและมีผลบังคับได้ตั้งที่วินิจฉัยมาแล้ว เมื่อนายจุนเองถึงแก่กรรมในปี 2514 ที่ พินาทจึงเป็นมรดกตกทอดแก่โจทก์ทั้งสี่ซึ่งเป็นทายาทโดยธรรมของนายจุนเองตามกฎหมาย ซึ่ง แม้นายจุนเองและโจทก์ทั้งสี่จะมีได้เข้าครอบครองทำประโยชน์ในที่พิพาทเลยก็ตาม ก็ถือว่านาย ดำรงค์ซึ่งเป็นผู้จัดการมรดกเป็นผู้ครอบครองที่พิพาทแทนนายจุนเองและโจทก์ทั้งสี่ตลอด

มาจนกระทั่งนายดำรงถึงแก่กรรมในปี 2532 และแม้จำเลยจะอ้างว่าเคยให้นายลือเลียงเพ็ก แซ่ ลือเช่าที่พิพาทก็ตาม เมื่อปรากฏว่านายดำรงไม่เคยถูกเพิกถอนจากการเป็นผู้จัดการมรดก จนกระทั่งถึงแก่กรรม จึงไม่น่าเชื่อว่านายดำรงจะยินยอมปล่อยปลະละเลยให้จำเลยนำที่ดินมรดก ไปให้ผู้อื่นเช่าในนามของตนเองโดยปราศจากการควบคุมดูแลของนายดำรงในฐานะ ผู้จัดการมรดกตลอดมา ทั้งหลังจากนายดำรงถึงแก่กรรมแล้วก็ไม่ปรากฏว่าจำเลยได้เข้าไป ครอบครองทำประโยชน์ในที่พิพาทแต่อย่างใด และเนื่องจากจำเลยไม่ได้รับมรดกตามพินัยกรรม ของนายยกทิวเลยจึงน่าจะเชื่อตามคำเบิกความของโจทก์ที่ 1 ว่าขณะที่นายดำรงครอบครองที่ดิน มรดกแทนนายจุนเองนั้นนายดำรงได้นำที่ดินไปให้นายลือเลียงเพ็ก แซ่ลือเช่าเมื่อเก็บค่าเช่ามา แล้วนายดำรงจะนำมาแบ่งให้โจทก์ที่ 1 ส่วนหนึ่ง อีกส่วนหนึ่งจะแบ่งให้แก่จำเลยและจะเหลือไว้ สำหรับเสียภาษีเกี่ยวกับที่ดินด้วย ทั้งปรากฏว่าโจทก์ที่ 3 ซึ่งเป็นบุตรนายจุนเองเป็นผู้เสียภาษีที่ดิน ตั้งแต่ปี 2530 ถึงปี 2535 ตามใบเสร็จภาษีโรงเรือนและที่ดินเอกสารหมายเลข จ.5 อันเป็นหลักฐาน อย่างหนึ่งที่แสดงว่าโจทก์ทั้งสี่ได้ครอบครองที่พิพาทตั้งแต่นายดำรงยังไม่ถึงแก่กรรมและแม้ จำเลยจะคัดค้านการขอออกโฉนดที่ดินพิพาทของโจทก์ที่ 3 ต่อเจ้าพนักงานที่ดินจังหวัด นราธิวาสเมื่อวันที่ 19 มิถุนายน 2534 ตามเอกสารหมายเลข จ.14 ซึ่งอาจถือว่าเป็นการแย้ง การครอบครองที่พิพาท แต่โจทก์ทั้งสี่ก็ฟ้องจำเลยเป็นคดีนี้ในวันที่ 15 มิถุนายน 2535 ภายใน ระยะเวลา 1 ปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1375 ฎีกาของจำเลยข้อนี้จึง ฟังไม่ขึ้นปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยประการสุดท้ายมีว่าฟ้องโจทก์ขาดอายุความ หรือไม่ โดยจำเลยอ้างว่า นายยกทิวเจ้ามรดกถึงแก่กรรมเกินกว่า 10 ปี แล้วโจทก์ทั้งสี่ไม่ฟ้องขอ แบ่งมรดกภายใน 10 ปี ฟ้องโจทก์ทั้งสี่จึงขาดอายุความ เห็นว่าแม้จำเลยจะเป็นทายาทโดยธรรม ของนายยกทิวเจ้ามรดกก็ตามแต่เมื่อนายยกทิวทำพินัยกรรมยกทรัพย์มรดกให้ผู้อื่นทั้งหมดโดย จำเลยไม่ได้รับมรดกเลย จึงต้องถือว่าจำเลยเป็นผู้ถูกตัดมิให้รับมรดกตามที่ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1608 วรรคท้ายบัญญัติไว้ ทั้งนี้โดยเจ้ามรดกไม่จำเป็นต้อง ทำหลักฐานเป็นหนังสือมอบไว้แก่พนักงานเจ้าหน้าที่ตาม (2) ของบทบัญญัติดังกล่าวอีก ฉะนั้น จำเลยซึ่งเป็นทายาทโดยธรรมจึงไม่อยู่ในฐานะที่เป็นทายาทของผู้ตายตามความหมายของ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา 1755 จำเลยจะอ้างอายุความ 10 ปี ตามมาตรา 1755 มาใช้ยื่นต่อนายจุนเองผู้รับพินัยกรรมและโจทก์ทั้งสี่ซึ่งเป็นทายาทโดยธรรมของนายจุนเองหาได้ ไม่ ตามนัยคำพิพากษาศาลฎีกาโดยมติที่ประชุมใหญ่ที่ 43/2492 ระหว่างนายอุทัย สุขนาวา โจทก์ นางน่วม เลื่อมอารมณ์ จำเลย ฟ้องของโจทก์ทั้งสี่จึงไม่ขาดอายุความ ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น เช่นกัน"พิพากษายืน

## องค์คณะ

จุมพล ณ สงขลา · สติชัย ไพเราะ · ม.ล.เฉลิมชัย เกษมสันต์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/7200/2540>